

Phần 8

Chương 22

Nhạn Hồi bỗng chốc rất cảm tạ vì hôm nay mình đã rời khỏi thôn nhỏ ở núi Đồng La nọ.

Nếu không một bầy yêu quái như thế này xông vào trong thôn thì không biết đã sẽ hù chết bao nhiêu thôn dân nữa đây.

Nhạn Hồi vô thức co mình lại trong ngực Thiên Diệu, để hấn che chắn cho mình kín kín một chút. Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi đang rụt cổ trong ngực mình thì khoe miệng hơi co giật, nhưng không có hành động nào khác.

Đám yêu quái tìm trên bờ một chốc không thấy bọn họ thì đành nổi đuôi nhau đi khỏi đó, chẳng mấy chốc, cả đám đã bỏ đi gần hết.

Bóng đen bên bờ dần trở nên thưa thớt, đám gần Nhạn Hồi nhất cũng chỉ còn lại một con yêu quái hăng còn đang lộ đầu tìm, ngửi mùi chung quanh. Ánh mắt hai người dưới sông nhìn nó chăm chăm.

Vào lúc yêu quái định bỏ đi theo đoàn thì bỗng hòn đá Thiên Diệu đang túm lấy dưới đáy sông lung lay, một chuỗi bọt khí nổi lên ùng ục trên mặt nước.

Thiên Diệu liền nhanh chóng tìm một điểm tựa khác để ổn định thân hình nhưng đã không kịp ngăn bọt khí nổi lên.

Bọt khí kêu lên hai tiếng “bóc bóc” rất nhỏ rồi biến mất trên mặt nước.

Rất khẽ khàng, vốn không thể nhìn ra trong bóng đêm, nhưng lỗ tai yêu quái kia khẽ giật, nó nhìn về phía mặt nước nổi lên bọt khí, mắt híp lại, sau đó nó thò đầu xuống, cách mặt nước ngày càng gần.

Thiên Diệu túm tay Nhạn Hồi, nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay nàng bốn chữ “Một đòn đánh chết”.

Nói thì đơn giản lắm. Lòng bàn tay Nhạn Hồi toát mồ hôi. Trong tình huống thế này, động tác của nàng không thể quá mạnh, không thể dùng quá nhiều pháp lực, cũng không thể để cái chết của yêu quái kia làm kinh động đến cả đám phía trước, lại còn phải hoàn thành chuyện này trong tình trạng bế khí dưới nước...

Nhạn Hồi cân nhắc rồi vẽ một phù chú truyền âm nhập mật vào lòng bàn tay Thiên Diệu, nói: “Chuyện này khá là khó, nếu làm hỏng việc thì ta sẽ quay lại đánh ngát huynh, sau đó giao huynh ra tranh công giữ mạng, giờ ta nói trước với huynh một tiếng, miễn huynh sau này nói ta xảo quyết không giữ đạo nghĩa.”

“...” Thiên Diệu nhẹ đáp một câu, “Cho ta biết coi như đã giữ đạo nghĩa sao?”

“Ít nhất thì cũng đã nói với huynh rồi.”

Không chờ Thiên Diệu đáp lời, Nhạn Hồi đã lặng lẽ ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, hơi nóng dần dần tụ lại quanh người nàng.

Thiên Diệu chỉ cảm thấy người trong ngực ngày càng nóng, càng lúc càng bỏng rát, nhưng hắn vẫn không buông tay mà lại càng ôm Nhạn Hồi chặt hơn. Hắn thích cảm giác nóng hổi thế này.

Hắn vốn là một con rồng Ngũ Hành thuộc hệ Hỏa, cơ thể vốn có độ nóng bỏng tay như cô nương này, nhưng bây giờ, mỗi ngày hắn lại phải sống chật vật như thể rớt vào hầm băng vậy.

Nhưng lúc ôm cô nương này, lúc uống máu của nàng, hắn mới nhẹ nhõm được một chút, mới có thể cảm giác được thì ra sống không cần đau khổ đến như vậy.

Trong lòng Thiên Diệu hiểu rõ đối với hắn bây giờ thì Nhạn Hồi là liều thuốc duy nhất của hắn, cũng là một loại độc gây nghiện.

Nhưng dù là tốt hay xấu, hắn cũng sẽ không rời xa nàng được.

Trong lúc ý nghĩ Thiên Diệu đảo vòng, hơi nóng trong tay Nhạn Hồi hóa thành một mũi tên nhọn, phóng thẳng về phía mi tâm của tên yêu quái đang thò đầu xuống nước mà thăm dò, pháp lực lẫn vào mi tâm yêu quái, lực đạo khổng lồ chế vừa phải, bắn lủng qua mi tâm yêu quái nhưng không phá rách gáy hắn.

Yêu quái trợn to hai mắt, thân mình cứng đờ rồi rơi tõm xuống sông.

Không có lấy một tiếng động.

Thi thể tên yêu quái bị dòng nước chậm chạp cuốn đi.

Nhạn Hồi thu tay, lau lên y phục. Nếu không phải tình huống bắt buộc thì thật ra nàng cũng không muốn hạ sát.

“Pháp thuật tiêu hao quá nhiều sức lực.” Nhạn Hồi truyền âm cho Thiên Diệu, “Ta không nín thở được bao lâu nữa đâu.”

“Nhịn thêm một chút.”

Sắc mặt Nhạn Hồi từ từ đỏ lên: “Đau thì có thể chịu được, nhưng không phải ta nói nhịn là nhịn được, huynh buông ra, để ta lên thở một hơi, ta sẽ cẩn thận không để yêu quái phía trước phát hiện.”

“Cô vừa hạ sát, không thể lên được.”

Nhạn Hồi thật sự sắp ngạt thở rồi, đầu bắt đầu căng ra, khuôn mặt đỏ bừng, tứ chi cũng dần dần trở nên đuối sức. Cứ tiếp tục như vậy nữa thì nàng có tránh được yêu quái thì e cũng vẫn cứ chết ngạt.

Nhạn Hồi vỗ lên tay Thiên Diệu, bảo hắn buông ra. Thiên Diệu không hề chuyển động, Nhạn Hồi liền gỡ ngón tay Thiên Diệu ra.

Nhưng còn chưa gỡ được nổi hai ngón, Thiên Diệu bỗng buông eo Nhạn Hồi ra, giữ chặt gáy nàng rồi ấn một cái, đầu Nhạn Hồi bị ép tới phía trước, sau đó môi của nàng đụng phải cánh môi mềm mại của Thiên Diệu.

Không hề phòng bị.

Nhạn Hồi kinh hãi, trợn to hai mắt trong nước.

Thiên Diệu không hề khách sáo chút nào, bịt chặt miệng của nàng, đầu lưỡi tách răng môi nàng ra thổi một hơi vào.

Dường như sợ nàng không đủ, hắt lại thổi một hơi dài.

Chuyện này...

Đã là lần thứ hai rồi đấy nhé!

Nhạn Hồi đẩy đầu Thiên Diệu ra. Thiên Diệu lại nhìn nàng chăm chăm, mượn chú truyền âm nhập mật vừa rồi nàng hạ còn chưa rút về để nói với nàng, “Cố thêm một chút nữa.”

Nói lạnh lùng vô tình cứ như thể hắt chẳng sàm sỡ gì cô nương nhà người ta vậy...

Được rồi, tuy từ góc độ của hắt mà nói thì đúng là không phải sàm sỡ thật...

Nhưng mà!

Nhạn Hồi bóp cổ tay, nếu nói trong đêm trăng tròn lần trước, dưới tình huống thần trí Thiên Diệu không tỉnh táo thì lần chạm môi đó với nàng quả nhiên là “cẩn”... Nhưng lần này là... Tiếp xúc đó.

Yêu Long này nói ghét bị người khác đụng vào, ghét gần gũi người khác, nhưng tất cả mọi hành vi của hắt rõ là chẳng hề như vậy!

Bờ môi mềm mại này, còn có đầu lưỡi nữa...

Mẹ nó, nàng lại bị lợi dụng nữa rồi!

Vỡ kịch trong lòng Nhạn Hồi đang đến hồi đặc sắc cao trào, yêu quái trên bờ bỗng nhiên có hành động khác lạ.

Cả đám vốn đã đi trước chẳng hiểu sao lại dần dần tìm về thượng du phía này, Thiên Diệu lại không có tâm tư suy đoán tâm trạng của Nhạn Hồi, chỉ lạnh mặt nhìn lên mặt sông, sau đó nhíu chặt mày. Ánh mắt hắt lảng lảng tìm kiếm.

Sau đó sắc mặt hắt sa sầm.

Là mùi máu tươi...

Mùi máu tanh của yêu quái vừa chết đi rồi cuộc vẫn không thoát khỏi khứu giác quá nhạy bén của những tên này.

Thiên Diệu lay Nhạn Hồi, kéo nàng ra khỏi cơn thất thần: “Cô có thể lên trên hít thở được rồi.”

Trong đầu vang lên câu này. Nhận Hồi ngẩng đầu nhìn lên, sau đó nghiêm mặt lại.

Không hay rồi...

Nhận Hồi dò xét nội tức trong cơ thể mình, đánh giá tất cả sức lực mình có thể ngưng tụ được, sau đó duỗi tay, ôm ngược lại Thiên Diệu, Thiên Diệu nhún mày, lại nhớ lại vừa rồi Nhận Hồi nói muốn đánh ngất mình lập công giữ mạng.

Còn chưa kịp nói gì, Nhận Hồi đã thuận miệng nói: “Sợ thì nhắm mắt lại.”

Thiên Diệu cảm thấy buồn cười: “Cô đang nói với ta hả?”

Nhận Hồi nhếch môi cười, lộ chiếc răng khểnh: “Bình thường thì không sao, nhưng khi bị ép vào đường cùng, ta ra tay cũng đáng sợ lắm đó.”

Nhận Hồi thâm tính toán trong lòng, dám yêu quái theo tới đây đều chưa hoàn toàn hóa thành hình người, pháp lực không mạnh lắm, nhưng số lượng quá nhiều, còn nàng bây giờ đang yếu sức, không thể đánh lâu, cũng không thể thi triển pháp thuật mạnh, nhưng nàng hơn ở chỗ địch sáng ta tối, chỉ cần tìm đúng cơ hội, ra tay bất ngờ, liệu một phen thì vẫn có thể thuận lợi trốn thoát.

“Chuẩn bị đi, sắp ra khỏi mặt nước rồi.”

Nhận Hồi ôm chặt Thiên Diệu.

Đôi tay Thiên Diệu rảnh rỗi buông trong nước một chốc, sau đó lại tự nhiên ôm lấy lưng Nhận Hồi.

Lần gần nhất ôm ai đó như vậy là lúc nào?

Trong trí nhớ của Thiên Diệu, Tố Ảnh hầu như không cho phép Thiên Diệu đụng vào, lúc đó hẳn chỉ tưởng Tố Ảnh không thích bị người khác chạm vào, nàng ta là mặt trăng nơi chân trời, vốn không nên bị ai đụng chạm.

Lần duy nhất ôm nhau là trước khi Tố Ảnh rời khỏi hẳn trở về Quảng Hàn môn, nàng ta đã dặn đi dặn lại: “Mười ngày sau, chàng nhất định phải đến Quảng Hàn môn lấy ta.” Lúc đó lòng hẳn tràn ngập yêu thương, không kiềm chế nổi nên đã ôm nàng ta một cái, lúc ấy Tố Ảnh không cự tuyệt.

Đó chính là lần gần nhất hẳn ôm ai đó như vậy.

Tựa như thể đang ôm sương lạnh đầy cõi lòng, hàn ý thấu xương, hẳn những tưởng sau này hẳn có thể dùng thời gian cả đời dần dần sưởi ấm cho nàng ta, chẳng ngờ bầu nhiệt huyết của hẳn đã bị rải hết trong băng tuyết ngập trời. Cảm xúc nóng bỏng của hẳn, từ đầu đến cuối chỉ thiêu đốt mỗi mình hẳn mà thôi.

“Lên trên thôi.”

Giọng Nhận Hồi trong đầu đánh thức hẳn.

Thiên Diệu bất giác siết chặt đôi tay - thật ấm áp.

Cơ thể này ám áp đến tận tim.

Nhạ Hôi tụ lực dưới chân, bắn lên khỏi đáy sông như một mũi tên rời cung, phá tan mặt nước, nâng tụ khí trong lòng bàn tay, xoay vòng trong không trung, pháp lực trong tay lan ra, đánh ngã một bày yêu quái vẫn còn chưa kịp phản ứng xung quanh mình.

Đám yêu quái kêu gào. Nhạ Hôi xoay ngược tay, tiện tay hút một thanh kiếm của yêu quái rơi trên mặt đất, sau đó múa trong không trung, ngự kiếm bay lên, nhưng đúng lúc nàng sắp bay đi, một sợi móc sắt bỗng vung lên trời, quấn lấy chân Nhạ Hôi.

Nhạ Hôi bị kéo xuống. Ngự kiếm cũng không bay nổi.

Chỉ trong khoảnh khắc chậm trễ này, đã có yêu quái bên dưới muốn bò lên theo sợi xích.

Thiên Diệu nói gọn gàng dứt khoát: “Chặt chân đi.”

Nhạ Hôi sợ đến mức mắt cũng sắp lồi ra: “Huỳnh còn làm bộ hào phóng cái nổi gì! Chú ý gì mà khùng quá vậy!” Nàng vừa nói vừa phát tay, chặt đứt xích sắt trên chân, nhưng móc sắt đã cắm vào bắp chân nàng, lúc này không nhổ ra được.

Lúc này Nhạ Hôi đã không còn sức kêu đau, nàng định thân tính bay lên lần nữa, nhưng đám yêu quái sao có thể dễ dàng thả họ.

Bên dưới lại có một móc sắt ném lên, lần này là nhắm ngay vào đầu Nhạ Hôi, ánh mắt Thiên Diệu ngưng lại, trong tay không có bất cứ thứ gì khác, nhưng liếc mắt thấy miếng hàn ngọc lắc lư trước cổ Nhạ Hôi đang đong đưa, lúc này hẳn không hề do dự, đưa tay lên giật lấy miếng ngọc trên cổ Nhạ Hôi. Nhạ Hôi còn chưa kịp phản ứng lại, Thiên Diệu đã ném nó đi như một ám khí, trúng ngay vào mắt yêu quái đang hươu móc sắt kia.

Yêu quái kêu thảm một tiếng, đau đớn lăn qua lăn lại dưới đất. Móc sắt quấy nhiễu bọn họ cuối cùng cũng đã mất.

Thiên Diệu thúc giục: “Đi.”

Nhạ Hôi ngạc nhiên, không dám tin: “Huỳnh làm gì thế?” Ngự kiếm của nàng lệch đi, định xuống dưới nhặt miếng ngọc vỡ kia.

Thiên Diệu nhíu chặt mày, quát lớn: “Muốn chết sao!”

Yêu quái bên dưới không ngừng gào rú, có điều tên yêu quái vừa rồi bị Nhạ Hôi đánh trúng đã bắt đầu tung cánh.

Nhạ Hôi nhìn mảnh ngọc vỡ, cuối cùng chỉ đành nghiêng răng, tức tốc bay về phương xa.

Gió đêm thổi tung mái tóc nàng, Nhạ Hôi vô cùng tức giận vì Thiên Diệu, nhưng sau cơn phẫn nộ, một nỗi bất lực bỗng ủa tới.

Nàng những tưởng mình có thể lén giữ lại chút gì đó làm kỷ niệm, nhưng rốt cuộc người tính vẫn không bằng trời tính.

Thì ra trên thế gian này, thứ không thuộc về nàng cuối cùng vẫn không phải là của nàng, những thứ trộm về, nhặt về, cuối cùng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời nàng ở một nơi thần kỳ nào đó, hoàn toàn ra khỏi cuộc đời nàng...

Đây hẳn là...

Số trời đã định.

Chương 23

Dọc đường đi vội không phân nổi phương hướng, mãi đến khi Nhạn Hồi cảm thấy cả người trống rỗng, ngay cả ngự kiếm cũng bắt đầu chao đảo sắp ngã thì nàng mới không thể không dừng lại.

Nhưng lúc này nàng đã không còn sức để đáp xuống đất vững vàng được nữa: “Tự bảo vệ đầu mình!” Nàng kêu lên, rồi không hề giảm tốc độ lấy một chút lao vào bụi cây.

Sau khi không biết quật gãy bao nhiêu nhánh cây, hai người mới bị một gốc cây đại thụ cản lại, sau đó cả hai lăn từ trên cây xuống từng tầng một.

Thiên Diệu nặng hơn một chút, “bịch” một tiếng ngã lăn xuống đất, hẳn còn chưa kịp bò dậy, Nhạn Hồi lại “bịch” một tiếng ngã phịch lên bụng Thiên Diệu, đẩy hẳn nằm xuống đất lần nữa.

Thanh kiếm cướp được của yêu quái thì “phập” một tiếng, cắm xuống khoảng đất bên cạnh hai người.

Chim chóc trong rừng bị dọa bay về phía chân trời, các loại động vật trong rừng cũng kêu lên liên tiếp không dứt bên tai.

Trong tiếng kêu hoảng loạn của động vật, Nhạn Hồi nằm xoài trên người Thiên Diệu bật cười. Nàng cười như rất vui vẻ, lăn khỏi người Thiên Diệu, nằm dưới đất hăng còn cười.

Lúc này trời đã gần sáng, chân trời đã có ánh sáng khẽ khàng xua tan màn đêm.

Thấy trời sắp sáng, tiếng động vật trong rừng chậm chạp lắng xuống, tiếng cười của Nhạn Hồi cũng chậm chậm tắt đi.

Nàng nhìn trời, mãi lâu sau vẫn không nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là Thiên Diệu chủ động phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Chẳng phải cô muốn đánh ngất ta giao ra để tranh công giữ mạng sao?”

“Lẽ ra ta nên giao nộp huynh.” Câu này của Nhạn Hồi vừa lạnh lùng vừa trầm thấp, không giống như đang nói đùa.

Thiên Diệ quay đầu nhìn sườn mặt của nàng. Nhạn Hồi không để mặc hấn nhìn mà ngồi dậy, ôm gối, bóp bắp chân vẫn còn móm sắt dính ở đó, nàng cắn răng, định rút thẳng móm sắt ra.

Thấy động tác của nàng, Thiên Diệ nhưn mày, lập tức xoay người ngồi dậy: “Không được.” Hấn gỡ bàn tay đang nắm móm sắt của Nhạn Hồi ra, “Móm này có gai ngược, cô muốn kéo cả thịt ra luôn sao?”

Nhạn Hồi ngẩng đầu nhìn hấn: “Người hào phóng mà lại để ý những tiểu tiết này sao, vừa rồi chẳng phải còn bảo ta chặt chân sao?”

“Biết cô sẽ không chặt.” Thiên Diệ liếc nàng, đứng dậy nhặt thanh kiếm rơi bên cạnh, “Nằm xuống, ta lấy ra giúp cô.”

Trong những chuyện này, Nhạn Hồi cũng rất là dứt khoát, nàng nằm thẳng rạp xuống đất chứ cũng không nhìn Thiên Diệ, để mặc cho hấn khua kiếm lên bắp chân mình.

Xé ống quần Nhạn Hồi ra, Thiên Diệ thấy nơi bị móm sắt cắm vào đã máu thịt lẫn lộn, hấn đảo mắt, nhìn Nhạn Hồi đang nằm sấp dưới đất, nàng không hề quay đầu, để mặc hấn muốn gì thì làm, hấn cụp mắt, ra tay rất nhẹ.

Thật ra thì cũng có áy náy.

Cô nương này không hề nợ hấn điều gì, chuyện hai mươi năm trước vốn không liên quan đến nàng. Nhưng chỉ đơn giản là vì nàng xuất hiện nên hấn mới bám lấy nàng, mấy lần kéo nàng vào chỗ nguy hiểm. Làm những chuyện như vậy, hấn cũng rất áy náy.

Có điều sự áy náy này không đủ dao động quyết tâm của hấn, không đủ để hấn buông “ích kỷ” của mình, hấn cũng chỉ muốn thoát khỏi cảnh sống tạm bợ chật vật này.

Vì thế cho dù Nhạn Hồi đau, hấn cũng chỉ đành lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn, cho dù Nhạn Hồi bị thương, hấn cũng không thể buông tay để nàng đi.

Bởi lẽ trong cõi đời chìm nổi này, hấn cũng chỉ là...

Một kẻ hèn mọn đang giẫy giụa sống tạm bợ.

Thân kiếm nhẹ đâm xuống, khéo léo móm lên, chỉ nghe Nhạn Hồi nhin đau kêu một tiếng, móm sắt kia đã được Thiên Diệ gỡ ra.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn, Thiên Diệ ném móm sắt còn dính máu sang một bên nói: “Miệng vết thương không sâu, cũng không tổn thương đến gân cốt, không có gì trở ngại.” Hấn lui sang bên cạnh, muốn hái lá cây lau tay.

Nhưng Nhạn Hồi lại kêu lên: “Đứng lại.”

Thiên Diệ quay đầu nhìn nàng, Nhạn Hồi nhích đến cạnh Thiên Diệ, sau đó xé tà áo hấn, xé lấy một miếng vải băng bắp chân mình lại.

Chân mày Thiên Diệu khẽ động: “Cô không nói nổi một tiếng đã xé áo người ta vậy à?”

“Những chuyện huynh chẳng nói gì đã làm với ta còn nhiều hơn.” Nhạn Hồi ngẩng đầu ghét bỏ liếc hắn, “Ta cũng đã dạy huynh như vậy bao giờ đâu.”

Quả thực là vậy.

Thiên Diệu liền không lên tiếng nữa, quay người hái mấy lá cây, lại hái thêm mấy quả rừng, quay về đưa cho Nhạn Hồi: “Phải đi thêm một đoạn nữa, đến gần thành trấn thì đám yêu quái kia sẽ không ngông cuồng như vậy nữa rồi.”

Nhạn Hồi đón lấy quả cây, nhanh chóng ăn hết một trái: “Ồ, đi thôi.”

Nàng chống người dậy, khập khiễng đi hai bước. Nhưng thấy bên cạnh không có ai đi theo, Nhạn Hồi quay đầu nhìn lại, Thiên Diệu chỉ đứng sau lưng nhìn nàng: “Thuật ngữ kiếm đâu?”

Nhạn Hồi liếc xéo hắn: “Nếu còn ngữ kiếm được thì sao chúng ta lại té xuống đây, huynh nghĩ ta không muốn đến thẳng thành trấn luôn sao.” Nhạn Hồi vừa đi vừa nói, “Nội tức tiêu hao hết rồi, phải tìm một nơi gần thành trấn nghỉ ngơi đã, điều dưỡng nội tức trước mới tính.”

Thiên Diệu sau lưng bước dài tới phía trước, Nhạn Hồi cũng không để ý, nhưng lại thấy Thiên Diệu sai bước tới trước người nàng, chắn đường nàng, sau đó xoay lưng về phía nàng cúi người xuống: “Lên đây.”

Nhạn Hồi hơi ngậy người.

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn nàng: “Cô cứ đi cà nhắc như vậy thì đến sáng mai cũng không đi được mấy dặm đường đâu. Lên đi.”

Nhạn Hồi cân nhắc một chút, cảm thấy hắn nói cũng có lý, hơn nữa hắn còn chủ động yêu cầu công nàng, có lợi thì sao không làm. Nhạn Hồi lập tức nhảy lên lưng Thiên Diệu: “Nếu huynh dám làm ta ngã thì ta sẽ nổi giận đấy nhé.”

Thiên Diệu chẳng buồn để ý đến mấy lời vo ve bên tai, chỉ công nàng đi về phía trước.

Vai Thiên Diệu hẫng còn chưa đủ dày rộng, nhưng chẳng biết tại sao Nhạn Hồi nằm sấp trên đó vẫn cảm thấy an tâm, có lẽ hắn đi đường trầm ổn, mỗi bước đều vững vàng, nếu hắn chỉ là một thiếu niên bình thường, nếu hắn lớn thêm vài tuổi nữa, chắc hắn sẽ là một người đàn ông đáng tin cậy về mặt ý nghĩa truyền thống...

Nhạn Hồi gác đầu lên vai Thiên Diệu, đôi mắt dần chớp muốn nhắm lại theo tàn suất bước chân của hắn.

Lúc này Thiên Diệu vừa lên một đỉnh núi, trời vừa hửng sáng, Nhạn Hồi nửa mơ nửa tỉnh, chợt hoảng hốt như trở lại khung cảnh Lăng Tiêu mang nàng về núi Thần Tinh năm đó.

Nàng cũng đi suốt một đêm thế này, buồn ngủ đến mức bước đi cũng xiêu vẹo, nhưng nàng sợ làm lỡ hành trình của sự phụ, không dám than mệt, không dám nói buồn ngủ, nàng cố gắng mở to mắt theo sau Lăng Tiêu, đi đến khi chung quanh tối sầm xuống.

Đến khi nàng tỉnh lại, nàng đang nằm trên lưng Lăng Tiêu y như thế này, nhìn thấy cửa lớn của núi Thần Tinh mở ra trước mắt mình, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu ra sau cửa núi, vàng sáng chói mắt, chiếu rọi tất cả đỉnh đài lầu các của núi Thần Tinh như tiên cảnh trong tranh vẽ.

Nàng bắt giác kinh ngạc kêu lên, tiếng kêu truyền vào tai Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ nghiêng đầu, giọng vui vẻ nói bên tai nàng: “Nhạn Hồi, từ nay về sau đây cũng sẽ là nhà con.”

Giọng điệu của Lăng Tiêu lúc đó là sự dịu dàng mà cả đời này nàng không bao giờ quên.

Khi đó Nhạn Hồi cảm thấy nàng thật sự là đứa trẻ may mắn nhất thế gian này...

Nhưng bây giờ, Nhạn Hồi bắt giác sờ cổ mình, ở đó chẳng có gì cả ngoài hời ức, ngọn núi kia chẳng để lại gì cho nàng nữa.

Thiên Diệu đi mãi không ngừng nghỉ đến trưa, cuối cùng nhìn thấy một con đường lớn, tuy trên đường không có người, nhưng hăng còn có vết bánh xe để lại, hẳn là nơi đây đã cách thành trấn không còn xa nữa.

Thiên Diệu vốn định đánh thức Nhạn Hồi, nhưng nghe tiếng nàng đang hít, hần thoáng im lặng rồi tiếp tục yên lặng lên đường, chớp mắt đã thấy một ngôi miếu hoang bên đường, Thiên Diệu liền đưa Nhạn Hồi vào miếu hoang, đặt nàng xuống, sau đó quay người đi về phía khu rừng ngoài miếu hái mấy quả đại chống đói.

Đến khi hần quay lại, Nhạn Hồi vẫn nằm đó chưa tỉnh, Thiên Diệu vốn nghĩ đêm qua nàng quá mệt nên vẫn ngủ mê man, nhưng ngồi bên cạnh nàng một chốc, Thiên Diệu mới cảm thấy có điều không đúng.

Nhạn Hồi hít thở rất nhanh, trán toát mồ hôi lạnh, tuy mắt nhắm nghiền nhưng có thể nhìn thấy đồng tử của nàng đang chuyển động nhanh chóng.

Thiên Diệu chau mày: “Nhạn Hồi?”

Nhạn Hồi không tỉnh, nhưng đồng tử càng đảo nhanh hơn.

Thiên Diệu suy nghĩ rồi đưa tay lay nàng: “Tỉnh lại đi.”

Cái lay này như một dao đâm vào Nhạn Hồi, nàng mở bừng mắt, dịch người ngồi dậy, há miệng thở dốc, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu. Nàng ôm ngực, hoảng hốt bất định chùi mồ hôi.

Thiên Diệu vẫn nhìn nàng chằm chằm, thấy thế thì nghi hoặc nói: “Gặp ác mộng sao?”

Nhạn Hồi lắc đầu, lại thở một lúc nữa mới thoáng dịu xuống: “Bị bóng đè thôi.”

Nghe thấy hai chữ này, Thiên Diệu cảm thấy rất mới lạ: “Bị bóng đè?”

“Chuyện thường xảy ra thôi, quen rồi là được.” Tuy nàng nói vậy nhưng trong lòng vẫn rất bồn chồn. Từ sau khi Lăng Tiêu ban bùa cho nàng, nàng rất ít khi nhìn thấy ma quỷ, cũng rất ít khi bị bóng đè, bây giờ là ban ngày ban mặt mà nàng lại bị như thế, xem ra đây không phải là cô hồn dã quỷ dễ đuổi đi rồi...

Nhạn Hồi gãi đầu, cảm thấy hơi đau đầu.

Gần đây không biết phạm phải Thái Tuế hay làm sao, những chuyện phiền phức cứ nối đuôi nhau tìm đến...

“Cô là người tu đạo, nhưng sao đến giờ vẫn bị tà ma bám lấy như vậy?”

Nhạn Hồi vừa lau mồ hôi lạnh vừa nói: “Sao ta biết được, từ nhỏ đã có thể nhìn thấy những thứ không sạch sẽ rồi, lại còn rất dễ bị chúng quần lấy, sau đó tu tiên cũng không chữa được tật này...”

Nói xong, Nhạn Hồi bồng ôm ngực mình, lặng đi một chốc rồi mới ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu: “Trước đây huynh nói vậy hộ tâm của huynh đã đâm vào tim ta nên mới giúp ta sống được đến giờ phải không?”

Thiên Diệu gật đầu.

“Tim ta khuyết tật bẩm sinh... Không có vậy hộ tâm của huynh thì ta không sống quá được mười ngày... Vì huynh nên ta mới sống được, tức là mạng này của ta vốn phải biến mất từ lâu, ta vốn dĩ là... một người chết...” Nhạn Hồi thất thần nỉ non, “Chẳng trách chẳng trách, chẳng trách lại như vậy...”

Không phải nàng có thiên phú dị bẩm mà vốn dĩ nàng cũng là đồng loại của chúng!

Vậy hộ tâm này đã biến nàng thành nửa người nửa quỷ...

Chương 24

Nhạn Hồi nhớ lúc vừa tới núi Thần Tinh, quan hệ giữa nàng và sư tỷ Tử Nguyệt vẫn chưa kém tới vậy.

Tính cách Tử Nguyệt rất kiêu ngạo, nhưng bản chất cũng không phải là một cô gái xấu.

Lúc vừa vào núi Thần Tinh, việc ăn uống của các đệ tử phải được không chế nghiêm khắc hơn trước khi nhập núi, mỗi ngày Nhạn Hồi đều đói bụng tới mức bụng cũng sắp dán vào lưng rồi.

Lúc đó Tử Nguyệt ở cùng phòng nàng, thân là Đại sư tỷ nên thường lén giấu đồ mang về cho nàng ăn. Lúc đưa thức ăn, tuy thái độ của Tử Nguyệt có hơi

kiêu ngạo nhưng tâm địa cũng rất tốt, trong lòng Nhạn Hồi cũng rất cảm kích tỷ ta.

Sau khi nhập núi chưa được bao lâu, Nhạn Hồi đã bị đám tiểu quỷ trong núi quấy phá. Đám tiểu quỷ đó tích mịch đã lâu, mỗi ngày đều tới quần lầy Nhạn Hồi mà chơi chẳng phân biệt thời gian, Nhạn Hồi thấy rất phiền, nhưng cũng chẳng biết làm sao mà đuổi được chúng đi, trong mắt người khác, Nhạn Hồi không phải lúc thì vừa đi một mình vừa khoa chân múa tay thì cũng là lắm bả ở những chốn không người.

Những hành vi kì lạ như thế đã khiến mọi người không muốn tiếp xúc với Nhạn Hồi.

Nhưng Tử Nguyệt lúc đó vẫn mang đồ ăn về cho Nhạn Hồi. Có lần Tử Nguyệt giữ lại đồ ăn ngon của tỷ ấy để mang về cho Nhạn Hồi, Nhạn Hồi đang thòm thèm nhìn ngó thì một con tiểu quỷ bỗng xuất hiện, bó quấy phá muốn Nhạn Hồi chơi với nó, Nhạn Hồi đã cố gắng không để ý đến nó, nhưng con quỷ này lại vì thế mà tức giận, nó xáp lại chỗ bàn Tử Nguyệt đang ngồi, khoa chân múa tay, âm khí sùm sụp, sát ý hiện rõ ra.

Nó muốn giết chết Tử Nguyệt.

Rốt cuộc Nhạn Hồi cũng không thể nhìn được nữa, nàng lật tung bàn thức ăn lên, dùng pháp thuật vừa học được để bắt nó.

Nhưng Tử Nguyệt lại là người kiêu ngạo, ý tốt của mình bị người ta xử sự như thế, vì thế lúc đó cũng nóng lên. Nàng ta túm lấy tay Nhạn Hồi, Nhạn Hồi bị túm tay nên xông mất con tiểu quỷ, nàng nóng vội muốn đuổi theo nên không cẩn thận hất ngã Tử Nguyệt, Tử Nguyệt ăn đau nên rầm rứt không thôi, nhưng Nhạn Hồi cũng chả có thời gian để ý nàng ta mà chỉ mãi đuổi theo con tiểu quỷ kia.

Rốt cuộc Nhạn Hồi cũng bắt được con quỷ đó, cũng kết oán với Tử Nguyệt từ lúc bấy giờ.

Sau đó Lăng Tiêu hỏi nàng vì sao lại đối xử với Tử Nguyệt như thế, nàng áp úng cả ngày trời, mãi đến khi sắc mặt Lăng Tiêu sa sầm thì Nhạn Hồi mới sợ hãi kể chuyện mình có thể nhìn thấy quỷ cho Lăng Tiêu nghe.

Nàng biết khả năng kì lạ này khiến người ta không thích, thậm chí có người còn cho rằng nàng là yêu quái, nàng sợ Lăng Tiêu cũng sẽ trục xuất nàng, nhưng cuối cùng Lăng Tiêu vẫn chẳng làm vậy.

Người lật mấy cuốn sách, luyện ra mấy lá bùa, rốt cuộc cũng vẽ được cho nàng một phù chú, khắc nó lên người nàng, chính thứ này đã khiến nàng bớt đi được bao nhiêu phiền phức.

Nếu như không có Lăng Tiêu, nghĩ thôi cũng đã biết cuộc sống của nàng bây giờ sẽ thế thảm tới mức nào...

Mà thứ khiến cho nàng có khả năng kì lạ đó lại chính là vảy hộ tâm trong tim nàng.

Nhạn Hồi vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn Thiên Diệu. Hai người đã yên lặng hồi lâu, Thiên Diệu mở miệng trước phá tan sự yên lặng: “Xin lỗi.”

Hắn nói trực tiếp như thế khiến cho Nhạn Hồi cũng ngây người mất một chập, sau đó mới cúi đầu thấp giọng nói: “Huynh xin lỗi cái gì chứ.”

Thật ra cũng không thể trách Thiên Diệu được, chắc hẳn là chẳng có ai hi vọng vảy hộ tâm chưa từng văng ra khỏi ngực hắn như chính hắn, huống chi vảy hộ tâm của hắn tuy đã để lại năng lực phiền phức như vậy, nhưng chí ít cũng đã giúp nàng sống sót còn gì.

Không có gì quan trọng hơn việc sinh tồn cả, đạo lý này Nhạn Hồi cũng biết.

“Phải là ta cảm ơn huynh mới đúng. Nhưng mà...” Nhạn Hồi nói, “Mặc cho chúng ta có những quan hệ sâu xa tới đâu, ta cũng chẳng thể giúp huynh được nữa.

Thiên Diệu lẳng lẳng nhìn nàng. Đôi mắt trong trẻo của hắn phản chiếu rõ hình ảnh của Nhạn Hồi, rõ tới mức lại khiến cho hắn có phần sượng sùng khi nhìn thẳng vào mắt Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi quay người: “Đêm qua cứu huynh coi như là ta báo đáp ân tình huynh cho ta ăn, cho ta ngủ trong khoảng thời gian này, nhân khí trước mặt nặng như vậy, hẳn là ra khỏi thành trấn không xa thì sẽ có đám đệ tử của tiên môn trông coi, đám yêu quái sẽ không dám làm liều như vậy nữa. Tuy trên người huynh bây giờ có long khí nhưng đại đa số đệ tử tiên môn cũng chẳng biết đó là gì cả, huynh mang thân xác loài người chắc cũng sẽ chẳng khó khăn là bao, chỉ cần coi chừng đừng để gặp lại người yêu cũ của huynh là được.”

Nhạn Hồi lại nói tiếp: “Chúng ta từ biệt nhau ở đây.”

Thiên Diệu mấp má môi, còn đang tính nói chuyện thì Nhạn Hồi đã thờ dài, sau đó giơ tay lên đập mạnh tay vào sau gáy Thiên Diệu.

Thiên Diệu liền ngã thẳng xuống đất.

“Thật ra nếu nói cho huynh thông được thì ta cũng chẳng muốn ra tay làm gì, nhưng huynh cứ quần lấy ta như vậy, ta cũng hết cách rồi. Cứ vậy đi, huynh đừng trách ta.” Nhạn Hồi kéo Thiên Diệu tới một cái miếu hoang hẻo lánh, dùng cỏ khô đắp lên người hắn.

“Ta đi đây, tạm biệt.”

Nói xong, Nhạn Hồi cũng không chân chừ nữa, nàng đi cà nhắc ra khỏi miếu hoang.

Nàng không thể ngây người ở cùng Thiên Diệu được, đêm nào nàng cũng bị bóng đè như vậy, tình cảnh của Thiên Diệu nói không chừng sẽ lại càng phiền phức hơn, vì để tốt cho cả hai bọn họ, tốt nhất là cứ tách ra hành động vậy.

Buổi chiều ngày hôm đó, cuối cùng Nhạn Hồi cũng đi cà nhắc tới một trấn nhỏ ở gần đó, nàng thăm dò được trong trấn có một viên ngoại giàu chầy mỡ, suốt ngày ức hiếp người trong trấn, hoành hành ngang ngược vô cùng, Nhạn Hồi biết người như vậy sẽ rất để ý tới tính mạng của mình, vì vậy liền không do dự chút nào mà đi tới hậu viện nhà y, chọn lấy hai bộ quần áo mà mặc vào, sau đó thuận tay lấy thêm ít bạc.

Buổi tối nàng tới một khách điếm, gọi một đại phu tới đắp thuốc và băng bó cho vết thương ở chân.

Mãi tới lúc ánh trăng treo ở giữa trời rồi thì nàng mới chuẩn bị xong xuôi.

Nàng rửa mặt qua loa rồi lên giường nằm.

Lúc này, ánh trăng hắt vào từ cửa sổ, rọi sáng cả mặt đất.

Nhạn Hồi cứ mở to mắt như thế mà không nhắm lại.

Theo lẽ thường mà nói, chỉ lúc nàng ngủ mới bị bóng đè, vậy nếu đêm nay bị thì làm sao bây giờ, ngày mai không có ai gọi thì nàng làm sao mà dậy được...

Nhưng đêm nay, trong đầu Nhạn Hồi cũng không bản khoăn những chuyện này.

Suy nghĩ của nàng không nén được mà bay xa. Nàng lại nghĩ, chắc hẳn bây giờ huyết đạo của Thiên Diệu đã giải rồi nhỉ? Chắc là hẳn có thể hoạt động bình thường rồi đúng không? Có bị yêu quái tìm thấy không nhỉ?

Nếu như không có yêu quái tìm thấy hẳn, tính ra thì hẳn đi bộ như thế chắc phải sáng mai mới tới được đây, mà ngày mai thì nàng đã khôi phục được phần đa nội tức rồi, đến lúc đó nàng lại đi mua một thanh kiếm thuận tay, ngự kiếm bay đi xa xa thì đã thoát khỏi Thiên Diệu hoàn toàn rồi.

Ngực hơi đau khiến cho Nhạn Hồi cảm thấy không được khỏe. Nàng biết đây là do huyết thể nàng đã từng thê gây ra đau đớn. Nàng vi phạm lời thề của bản thân, tuy chỉ là lời thề nói bừa lúc uống say, nhưng đã vi phạm thì vẫn phải bị trừng phạt.

Không bao lâu nữa, đợi pháp lực của nàng hồi phục hoàn toàn rồi thì phá huyết thể này cũng là chuyện dễ dàng, đến lúc đó nàng có thể không bao giờ phải sống những ngày như bây giờ nữa rồi. Từ nay về sau nàng sẽ sống tiêu dao tự tại trên chốn giang hồ.

Không đợi nàng nghĩ xong tâm nguyện của mình, Nhạn Hồi bỗng cảm thấy ngực đau đớn vô cùng, cơn đau này đau hơn lúc nãy rất nhiều, khiến cho cả người nàng cũng run lên.

Nhạn Hồi cắn răng, ép cơn đau xuống.

Nàng xoay người xoa ngực mình, tự nói với bản thân quen là sẽ đỡ hơn. Nhưng nàng vừa nghĩ xong thì cơn đau sắc bén lại như đâm vào tim lần nữa, khiến cho cả người Nhạn Hồi cứ vô thức co lại.

Nàng hít sâu một hơi lạnh.

Nhạn Hồi muốn ép bản thân đi ngủ, nhưng kì lạ là nàng vừa nhắm mắt thì lại trông thấy một bóng người đi xiêu xiêu vẹo vẹo trong rừng cây dưới ánh trăng.

Nàng mở bừng mắt, cơn đau như đâm chém trái tim nàng. Lần này nàng không cần nhắm mắt nữa cũng có thể nhìn thấy bóng người xiêu vẹo đó, hơn nữa còn có bóng yêu quái không ngừng đuổi theo.

Thiên Diệu!

Nàng trông thấy tình cảnh của Thiên Diệu lúc bấy giờ!

Nhạn Hồi ngồi bật dậy.

Là Thiên Diệu đang hốt hoảng chạy trốn, hẳn bị yêu quái phát hiện!

Nhạn Hồi nghiêng răng, cố gắng lí trí tự nói với bản thân rằng mình không nên đi tìm hắn, không nên cứu hắn, hôm nay nàng bỏ đi chính là đã quyết tâm không để ý tới sống chết của hắn nữa.

Nhưng cơn đau ở ngực cứ hành hạ nàng từng cơn.

Nàng không nên quản việc khi gió gi của hắn nữa.

Nàng càng dính líu tới hắn thì càng khó thoát thân.

Trong đầu hiện lên hình ảnh Thiên Diệu ngã nhào xuống đất, một con yêu quái sau hắn vội lao lên chụp lấy hắn. Móng vuốt của nó cào vào vai Thiên Diệu, cơ thể linh hoạt của Thiên Diệu lăn ra tránh móng vuốt, trở tay rút thanh kiếm cưỡi được của yêu quái kia đâm vào ngực nó.

Máu yêu quái nhuộm đỏ cả áo hắn, hắn không do dự chút nào mà đứng lên đi tiếp.

Đối với cơ thể của nhân loại mà nói thì hắn đã rất lợi hại rồi, nhưng lúc này còn có một đám yêu quái không đếm nổi trên đầu ngón tay theo sát hắn...

Rốt cuộc Nhạn Hồi cũng nghiêng răng, nàng không nén được thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó!”

Nàng trở mình đứng dậy, vớ lấy thanh kiếm gỗ đào treo trên tường, sau đó mở cửa sổ ra, chưa kịp khoác áo ngoài cho tử tế thì đã lập tức ngự kiếm bay đi, bay thẳng về hướng nàng cảm thấy được.

Thiên Diệu vội vàng chạy trốn dưới ánh trăng, hắn chạy nhanh không ngừng, sắc mặt vốn nên hồng phớt vì vận động thì lúc này lại trắng bệch, vận động quá mức khiến cho hắn cảm thấy trong khoang miệng ngập mùi máu tanh.

Sắc mặt hắn không có chút bối rối nào, trong đầu vẫn đang phân tích khả năng để chạy trốn khỏi đây.

Hắn đã giết con yêu quái kia, khắp người đều nhuộm máu của nó, mùi máu này quá tanh tươi, mặc cho hắn có chạy trốn tới đâu thì cũng không thể thoát

được đâm yêu quái kia, cho dù có trốn trong nước thì cũng chẳng tẩy nổi mùi máu tanh gay mũi này.

Vậy phải làm sao đây...

Thiên Diệu cố gắng nghĩ cách, nhưng mặc cho hấn có nghĩ thế nào thì cũng chỉ thấy phía trước là con đường chết mà thôi.

Trừ phi ông trời chiếu cố hấn, nếu không thì hấn không thể sống nổi nữa.

Mà ông trời thì trước nay lại vẫn luôn keo kiệt chẳng muốn ban ân huệ cho hấn.

Sau lưng lại có một con Ký Yêu Phong đánh úp tới, Thiên Diệu nghiêng người muốn né, nhưng con Ký Yêu Phong này lại rất mạnh, nó đẩy Thiên Diệu ngã lặn xuống đất, khiến hấn chật vật lăn mấy vòng, mãi đến khi bị một cái cây lớn chắn lại thì mới ngừng được.

Thiên Diệu ho một tiếng, máu tràn ra khắp miệng, dây ra cả áo.

Hấn cúi thấp đầu, nhìn bóng cây chập chờn dưới ánh trăng, trong một chốc, hấn như có cảm giác ánh trăng đang chiếu rọi khiến cho những phiến lá cũng trắng loáng lên.

Một bóng người màu đen bước tới gần hấn, sát khí lạnh thấu xương, dường như thời gian quay trở lại hai mươi năm về trước, hấn nằm ủ rũ dưới mặt đất, chẳng có chút sức kháng cự nào với người đang giơ kiếm lên trước mặt hấn.

Nghĩ đến cảnh ngộ, Thiên Diệu lại bật cười thành tiếng.

Thì ra vận mệnh của hấn là như thế này đây.

Cho dù có giãy giụa thế nào cũng vô ích, hấn vẫn phải nhận lấy vận mệnh này...

Bóng tên yêu quái giơ đại đao lên.

Khóe miệng Thiên Diệu cười lạnh, hấn nhắm mắt lại, cười trơ mắt nhìn kết cục của mình. Hấn như thể đã rơi vào bóng đêm tuyệt vọng tĩnh mịch.

Ánh trăng bàng bạc trước mặt đột nhiên bị che lấp.

Khí tức quen thuộc vờn quanh chóp mũi.

Thiên Diệu mở to mắt, chỉ thấy một bóng người gầy yếu đang chắn đại đao đầy sát khí cho hấn.

Chỗ thanh kiếm gỗ đào chặn đứng lưỡi đao có ánh sáng pháp lực lóe lên, hấn nghe thấy cô gái trước mắt nói, gian nan nhưng kiên quyết: “Mạng của người này hôm nay là do ta bảo vệ.”

Thiên Diệu ngửa cổ nhìn nàng, có ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt đen, hiển nhiên là đang thất thần.

“Các người nên rút đi thì hơn, tránh đường cho chúng ta đi.” Nàng khẽ quát, vung lưới kiếm quật bay đám yêu quái cơ bắp ra xa ba trượng.

Kiểm gỗ đào như bay múa trong không trung, nhìn tư thế bảo vệ mình đang chắn trước người mình, bóng lưng cô gái trước mặt cao ngất, dường như ông trời rút cuộc cũng chịu gật đầu bô thí cho hẳn chút...

Ân huệ.